

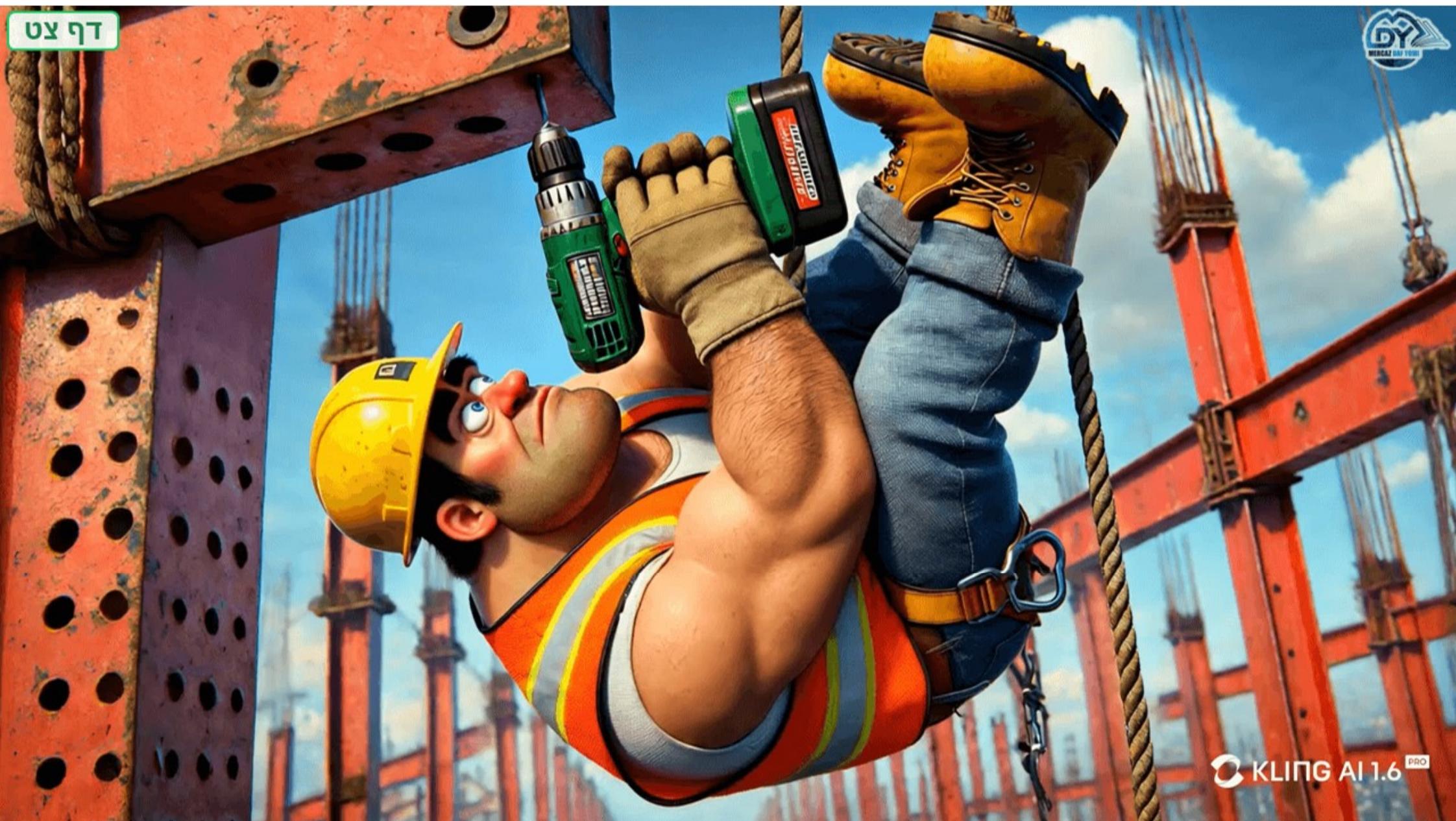

אלו הן הנחנקיין פרק עשרי סנהדרין ז.

הדרין עלך אלו הן הנחנקיין

כל ישראל ביש להם חלק לעולם הבא שנאמר ז **ועמד כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצרא מטעי**
מעשה ידי להתפאר י **ויאלו שאין להם חלק לעולם הבא** ה **האומר אין תחיה המתים מן**
התורה ואין תורה מן השמים ואפיקורום ר"ע אומר אף הקורא בספרים החיצוניים וולוחש על המכה

דף צט

דף צט

הלוֹמָד תּוֹרַת לְפָרָקִים

שירת מחרי

אצָר

עֲנָה

שׂוּבָל

לוֹטָן

דִינְשָׁן

דְשָׁוָן

צְבֻעָן

תְמַנְעָן

תקרא את־שםו אשר:
ובן בימי קציר־חטים
בשלה ויבא אתם
יתאמר רחל אל־לה
רחל ללה חבי באו ל
מיבוריחי דברך: ויתאמר
לה סועיר דברת נט בעל
ותשבון אף ית יברוח
הבר ואמרת רחל לבן

17

אנו צורא

ולס על צורתה בן אדם. כי יש לךם דמותו ראש
ו�� ומכסהו רוש אופורטום כי יוציאלו להריןן ואנכי לא דעתי
[כאי מסתמא למלחה יוציאלו להריןן] בעבור שהולךך קראת
זקירותים. אקר כפערם
סקפאל. ושם לדם ריח
לען (סדר והסדרים ו' ד')

בעל הטורדים

(ד) דודאים. בימי טרייאנוס: ככל שמונה קשטים אין סוף
אל בויסת. ו... קושיאו שטן של עשה וככלם אין איז
אלא בשגעון, על שם איובי ר' (^ט עין נאף שברה ^{שך} מושם
מעשה רומי).

עדות מהלך

ה דיא אל דר אומרים פירוש, חלק קשור אצלנו והוא גורע מחלוקת לאז
יעיון מהותו של יצחק ואומרה "ולקחת לנו". תכון לומר, כי בחינה קלילה
עת קחרת את אישו, תנתנה מרוב ויקוק ומתקורת שכונת הבעל, ובמקרהם

קוטי מזודות

(ג) אשרכו. ענין שכח והלה (החלים א.) (ד) דודאים כ-
עקב ברכות אחים זכר ונקבה (שיר השירים ג. י) (טנו) כפעמיים (כ)
לעב ~~בברוך~~ (ווחאלאן ט. כ)

תודות לך אמיה ואמרת רחל לאלה הקב' כדון לי מון יברושי דבריה (ט) ואמרת לה פעריר הוּא דנסיכת יה בעלי ואנת בעא למייסב אופת יברושים דברי ואמרת לה נחלה בגין פן

מב'ז

וילחצנו בפניהם קראתו לאלה נגיד מילון המלצות
על פה ותיכר. גורו יגוזו והוא גור עקיב. כלומר גצלים ויתכבר
ויל שוניה בפניהם קראתו לאלה נגיד מילון המלצות
בראותה שימורה מלחה וצורך להזינה ולטושו
מן מקומות שפוקה מושם בשילדה לחיותה וכוכב התפללה
שאמורה נד נדי. כלומר יחתוך מני. קשחה כמ' קליפה
וילדה לישבר שודוא בגדה בכבה שעמארו וכובי וומסא-ב-
לו זומבי ישבר וידע בינה לעתים. ובכן השען קראתו
אשר כי התפללה בו אם כן ואמרה יישר כוח. שאחתקן
ואלעד עד. ותהייה המשקתי דרכ' סוללה מילון זאשר
בזרר לבך' (פשל בע. ט). ואנו נתן לה וובלון שודוא בגדה
קסף קאמצע נפקווען עם התשקה רצעה ישרא. וגונזאקי
למר די יי אונדר אל על פי מפהות נגראו אלל על שט
התפללה. ובכמ' התפללה שהחטפללה בקד' מנ' היל' ישchar
ובקד' התפללה שהחטפללה באשר נמן לה' וובלון. זה מובואר
(וד) יומצא דודאים בשדרה. דודאים צוירין בן אנט' יש
לוד' דמות ראש ודרם. וזה קמעיל' גאנז. וזה
בזרר סיגליה שיש קמע לא בזרר טשכע. כי קטלדה שללה
קערת. אבל פפרי וויא כמות מהווים יש לךם ריח טום
ומוה אמר קצובות (שיר השירים ז. ז) 'הדוראים נתנו ריח'
ורואון לא הביבא לאמו השרש כי אם פפרי להשתעשע
ולחצנו בפירות. וזה העשו בוצרת ראש ודרם. ולסתן
שגב אבל הרשות. וזה העשו בוצרת ראש ודרם. לא

כג' קשות וזה שאלורין נאשין' לא בטעם, אבל לא ראייה בן באחד מספריו קראותים בקהם: ור' רזון, ואם הוכח ראות אישוי. הטעם, המעת מפרק שהוכיח לך את אישוי כאלו את אשתו ומי דקוטה, אף כי פועל מעתן גברת ל Kohut והרוויזאים אישו אמי מתעננת ברינוין, ומתקן שרצתה בהן ללבבו עזב לבושים בהם יוציאו כזאת ובשם לה, בזענו שבחותם (טשל'ו, ז) יקח מי משכיב בר אוילים וגמורות. וכן אמרה לאלה, המעת קחתך את אישוי עזבך אף כי תחיק דראין בני לפתוחו קבם. ושזומרת הדוראים עצלבים יוסטו התאהנה לעשיהם, נגור מלושון עזביך דודרים (הוואלט, ט, ז), ולכו אמרה לאלה "המעט קחתך את אישוי, כאשר הופרטי"

הו

ולחתה גם את דודאי בני. להלן אักษר ושבאותו אותו. קבצית קחתר את אישיו. שלא קנה לרשף שותחים את צרכי. באקו ווקרא ת"ז. לאשא אל אהקה לא תקח לך את רדי לה. קדורים נטע ריס. והנה הוריעין ארקט ראנבן ווקבנת עם קוינו אז בן ארליך או חמש שנים לפחות.

כלי קיר על כן אמר יצחק לו לא יטא ארונות לפני שלוחתו ישלוח ארון עליון טו פרושים מושווים ועלן לא פרו ורכבו כל קן. ווקשים בז' ובלא צד מעתסים קומם שמנסר לסת משא הארון על בן זבד (שמות א') ועל בן כלא קין ומ בכללו בן זבדה (שם סוף כ')